

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

PAUL VLAANDEREN EN HET MARGO-MYSTERIE

DEEL 5: VILLA DE GOLFBREKER

Francis Durbridge (1912-1998)

uitzending: AVRO, zondag 28/10/1962

vertaling: Johan Bennik (Jan van Ees) - muziek: Koos van de Griend

regie: **Dick van Putten**

rolverdeling:

Paul Vlaanderen: **Jan van Ees**

Ina, zijn vrouw: **Eva Janssen**

Tony Wyman: **Harry Bronk**

Sir Graham Forbes: **Louis de Bree**

Mike Langdon: **Rob Geraerds**

George Kelburn: **Wam Heskes**

Linda Kelburn: **Dogi Rugani**

Mrs. Fletcher: **Miep van den Berg**

Larry Cross: **Jan Borkus**

Charlie: **Donald de Marcas**

een bankdirecteur: **Han König**

een bankbediende: **Chiel de Kruijff**

een receptionist: **Hans Simonis**

Fiona Scott: **Joke Hagelen**

een waarzegster: **Wiesje Bouwmeester**

de vicaris: **Henk Josso**

bankbediende: Hebt u gebeld, meneer?

bankdirecteur: Ja, Wilson. Hier, de cheque van meneer Vlaanderen. Vijftig pond in biljetten van vijf. En geef nieuwe biljetten, ja?

bankbediende: Ja, meneer Northampton. (verlaat het kantoor)

bankdirecteur: Ik hoop dat we u 'ns wat langer in Tenterhurst zullen zien, meneer Vlaanderen. U bent op doorreis, veronderstel ik?

Paul: Ja, meneer eh... Northampton?

bankdirecteur: Ja.

Paul: Edgar Northampton?

bankdirecteur: Ja, meneer Vlaanderen, Edgar Northampton.

Paul: Merkwaaardig. Ja, het zit zo, ik meende uw naam gehoord te hebben toen ik tankte in Westerton.

Northampton: O, maar dat kan wel. We hebben daar een agentschap op dinsdag en op vrijdag.

Paul: Maar dan kent u ook mevrouw Fletcher wel en haar zoon, van de garage in High Street.

Northampton: Eh... Fletcher? Fletcher, 'ns even denken. Eh... een grote vrouw, nogal donker?

Paul: Nee..., nee, groot is ze niet, nee. En eh... wat grijzend, geloof ik.

Northampton: O, wacht 'ns, wacht 'ns, nou weet ik het. Ja, we hebben 'ns een tuinfeestje gehad een... een... een maand of acht geleden al. Ja, u kent dat wel, hè? Toen ze hoorde dat ik bankdirecteur was, begon ze direct om advies te vragen. (lacht) Maar ja... Nu herinner ik me die vrouw wel, ja.

Paul: Ja, mensen zijn altijd wel tuk op een gratis adviesje, meneer Northampton.

Northampton: Zegt u dat wel. Maar ja, advies kost niets, hè, zeggen ze wel 'ns.

Paul: Nee. Maar daar zal ik toch 'ns met m'n advocaat over praten. (lacht)

Northampton: (lacht) Ja...

bankbediende: (komt binnen) Alstublieft, meneer. Vijftig pond in vijfpondsbiljetten.

Northampton: Dank je wel, Wilson. Eh... de cheque heb je, hè?

bankbediende: Eh... ja meneer.

Northampton: Zo, meneer Vlaanderen. Wilt u even natellen?

Paul: Mm, dat zal wel goed zijn. 'ns Kijken... Ja, hoor, klopt! Nu moet ik wel gaan, m'n vrouw zit buiten in de wagen op me te wachten. (maakt aanstalten om het kantoor te verlaten)

Northampton: Eh... mocht u nog 'ns deze richting uit komen, u bent altijd welkom, meneer Vlaanderen. (telefoon)

Paul: Graag.

Northampton: Eh... u excuseert me, hè? Tot ziens dan maar.

Paul: Tot ziens! (verlaat het kantoor)

Larry Cross: Nee maar, meneer Vlaanderen!

Paul: Zo! Meneer Cross!

Larry Cross: Dat is ook toevallig.

Paul: Hoezo toevallig?

Larry Cross: Eh... u hier te zien.

Paul: Ik geloof niet zo in toeval, meneer Cross.

Larry Cross: Nou, ik eh... ik moest even wat geld halen voor de dokter. Ja, in Westerton moet je altijd wachten tot dinsdag, hè of eh...

Paul: Dat moest ik ook, ja.

Larry Cross: Nou, dan bent u hier zeker een belangrijk man, meneer Vlaanderen. Van harte welkom in de kamer van de directeur.

Paul: Het zou ook kunnen betekenen dat ik m'n saldo overschreden heb.

Larry Cross: Ja (lachje), ja, dat kan ook, natuurlijk.

bankbediende: Alstublieft, meneer Cross.

Larry Cross: Ja.

bankbediende: Wilt u even natellen?

Larry Cross: Dank u wel. Eh... o ja, ik eh... ik wou graag een nieuw chequeboekje.

bankbediende: Ik zal u helpen, meneer.

Paul: Vindt u die sportwagen van u niet duur in het gebruik, meneer Cross?

Larry Cross: Sportwagen?

Paul: Ja, die crèmekleurige sportwagen waar ik u onlangs 's avonds in zag rijden, met mevrouw Kelburn.

Larry Cross: Kelburn?

Paul: Ja, Linda Kelburn, de vrouw van George Kelburn, de stiefmoeder van Julia.

Larry Cross: U... u zag mij met... met mevrouw Kelburn?

Paul: Ja.

Larry Cross: Maar waar dan?

Paul: In Leicester Square.

Larry Cross: Ohoho, maar daar kan niet, ik ken geen mevrouw Kelburn. Ik ken trouwens niemand van de Kelburns.

Paul: Kende u Julia ook niet, dat vermoorde meisje?

Larry Cross: Nee, nee, waarom zou ik?

Paul: Eh... zij was een patiënte van dokter Bankeray,

Larry Cross: Nou? En?

Paul: Ja, u bent toch de secretaris van de dokter, dan zult u toch ook wel enigszins op de hoogte zijn van haar patiënten?

Larry Cross: Dat is maar heel betrekkelijk, hoor, d'r zijn er zoveel!

Paul: Ja, natuurlijk, dat is ook zo, ja.

bankbediende: Uw chequeboekje, meneer.

Larry Cross: Dank u wel, ja, ja. En, eh... bonjour, meneer Vlaanderen!

Paul: Goeiendag.

Larry Cross: O ja, eh... als u me ooit weer 'ns tegenkomt in die sportwagen, mm, laat me dan even stoppen. Ik zou 'm ook wel 'ns willen zien.

Paul: Ik zal het in gedachten houden, meneer Cross.

(Paul komt aangelopen en stapt in de auto)

Ina: Eindelijk!

Paul: Ja...

Ina: Heb je 't geld?

Paul: Ja.

Ina: Je bent eeuwen weggebleven.

Paul: Ja, ik heb even met Larry Cross gepraat. Die moest een cheque innen.

Ina: Ja, ik zag 'm de bank binnengaan. Ik heb 'm nu goed kunnen zien en ik heb gelijk gehad, Paul: hij was die kerel van het vliegveld, die man die me afhaalde.

Paul: O, dat verbaast me niets. Volgens mij nog altijd een heel suspect individu.

Ina: Mm.

Paul: En... en nou, komaan, Ina, op naar Brighton!

Ina: Goed. Daar gaan we dan. (start de auto en rijdt weg)

Paul: Heb je Charlie gebeld?

Ina: Ja. Hij zal de trein van vier uur zien te pakken.

Paul: Mooi.

Ina: Wat gaan we precies doen in Brighton, Paul? Die vriendin van Julia proberen te vinden? Die Fiona Scott?

Paul: Ja...

hotelreceptionist: Kamer 528, meneer Vlaanderen.

Paul: Dank u.

hotelreceptionist: Uw bagage zal ik boven laten brengen, meneer.

Paul: 't Spijt me, maar d'r is nog geen bagage.

hotelreceptionist: O nee, meneer?

Paul: Nee. De bediende brengt straks het een en ander uit Londen. Als ie komt, wilt u 'm dan maar naar m'n kamer sturen?

hotelreceptionist: Natuurlijk, meneer. Uw sleutel, alstublieft.

Paul: Merci. (gaat weg)

stem: Goeiemiddag. Meneer Kelburn verwacht mij.

hotelreceptionist: Uw naam, meneer?

stem: Langdon.

hotelreceptionist: Ogenblik, meneer.

Paul: (keert op z'n stappen terug) Zo! Langdon?

Langdon: Nee maar, Vlaanderen! (lachje) Asjemenou! Mevrouw Vlaanderen.

Ina: Goeiemiddag, meneer Langdon.

Langdon: Maar dat is een verrassing! Geen idee dat ik u hier zou ontmoeten.

Paul: Ja, we hadden ineens behoefte aan een beetje zeelucht.

Langdon: Nou, dan ben je de enige niet. Kelburn dacht er net zo over.

Ina: Ik dacht u wel hoog en droog in Amerika, meneer Langdon?

Langdon: Ja! Ja, dat was m'n plan ook wel, maar eh... Kelburn had me nog nodig.

Paul: Zo?

Langdon: Tja, d'r is een heleboel werk te doen ineens en hij vond blijkbaar dat ie dat niet alleen afkon. Ik denk dat ie er weer te veel aan gewend is om me... om zich heen te hebben. Dat zal het wel zijn.

Paul: O, maar ik ben ervan overtuigd dat je 'n een onschatbare hulp voor 'm zult zijn.

Langdon: (lachte) Ja, dat weet ik, ja. En hij betreft me in te veel dingen die met m'n werk als zodanig niets te maken hebben.

Paul: Familiezaken?

Langdon: Tja... Hij vroeg me nu weer m'n advies over eh... Nou ja, iets over z'n vrouw.

Paul: Hoe bedoel je?

Langdon: Het botert niet zo erg tussen die twee de laatste tijd.

Paul: Zo?

Langdon: 't Zou me niks verbazen als dat huwelijk de langste tijd geduurd had.

Paul: Ach...

Langdon: Onlangs polste hij me zelfs over een eventuele echtscheiding.

Ina: Maar hij verwacht toch zeker niet dat u 'm daarin raad zult geven?

Langdon: Nou, u zou verbaasd zijn te horen wat ie al niet van mij verwacht.

Paul: Is er een eh... een andere vrouw in 't spel, denk je?

Langdon: O nee, nee, de zaak zit juist anders.

Paul: Ah.

Langdon: Ik heb Linda al tweemaal met een andere meneer gezien.

Paul: Ah...? Een lange magere kerel? Donker uiterlijk, met een scherp gesneden gezicht, een jaar of veertig ongeveer?

Langdon: Eh... ja... dat klopt wel, ja.

Paul: Maar dat is de secretaris van Dr. Benkaray.

Langdon: Dr. Benkaray?

Paul: Ja.

Langdon: Maar... dat is toch die dokter die Julia consulteerde, niet?

Paul: Ja, precies, ja.

Langdon: Kent u hem dan?

Paul: Eh... eh..., ik heb 'm wel 'ns ontmoet, ja.

Langdon: Wanneer?

Paul: In de loop van m'n onderzoek. Maar hoe zou mevrouw Kelburn aan die knaap komen? Dat zou ik toch wel 'ns willen weten!

Langdon: Nou, misschien is ze wel een keer met Julia bij die dokter geweest.

Paul: Ah, dat zou natuurlijk een mogelijkheid zijn, ja.

hotelreceptionist: Pardon, meneer. Meneer Kelburn verwacht u, kamer 219, tweede etage.

Langdon: Dank u.

Paul: Dus je blijft voorlopig nog in Londen?

Langdon: Dat hangt van Kelburn af. Maar ik kan je wel zeggen: zodra ie kikt dat ik weg kan, zit ik al in het vliegtuig naar New York!

Paul: Voorzichtig met kou vatten daar op het balkon, Ina.

Ina: Het is helemaal niet koud, het is heerlijk buiten.

Paul: (bladert) Ja, ze staat niet in het telefoonboek.

Ina: (komt binnen) Wie zoek je, Paul?

Paul: Die Fiona Scott. Ze staat helemaal niet in 't boek.

Ina: Hé...

Paul: 't Verbaast me trouwens niet, hoor. Ik verwachtte niet dat het makkelijk zou gaan.

Ina: Van verbazing gesproken: was jij niet verbaasd Langdon ineens hier te zien?

Paul: Nee, niet bepaald, nee.

Ina: Mm, waarom niet?

Paul: Nou, in verband met wat Bill Fletcher me zei.

Ina: Wat?

Paul: Langdon probeerde zijn moeder over te halen een mantel naar Brighton te brengen, om die daar af te geven aan Margo.

Ina: Denk jij misschien dat die Margo en Fiona Scott één en dezelfde persoon zijn?

Paul: Tja, dat heb je me al meer gevraagd. Dat weet ik niet. In ieder geval heeft Kelburn haar beschreven als een fatsoenlijk meisje dat mijlen afstand van het leventje dat z'n dochter leidde met haar suspecte vriendjes.

Ina: Nou ja, dat heeft Kelburn gezegd.

Paul: Nee nee nee, dat zou ie zeker niet gezegd hebben als het niet waar was.

Ina: Ik zeg je, Paul, als ik deze zaak in onderzoek had, dan zou ik heel goed weten wat me te doen stond.

Paul: Zo? En wat zou jij dan wel doen, liefje?

Ina: Ik zou die Fiona Scott naar de achtergrond schuiven en mij helemaal concentreren op die meneer Langdon.

Paul: Zo. En die andere verdachten dan: Larry Cross, Tony Wyman, Mevrouw Fletcher? En... en... en niet te vergeten: Edgar Northampton.

Ina: Die directeur van die bank? Denk je dat die er iets mee uitstaande heeft?

Paul: Dat weet ik natuurlijk niet, maar mevrouw Fletcher heeft toch duidelijk laten merken dat hij het een en ander wist van Dr. Benkaray.

Ina: Mm. Wat is ie voor een soort man? (de telefoon rinkelt)

Paul: Edgar Northampton?

Ina: Mm.

Paul: Nou, een gewoon type van een bankdirecteur. (neemt op) Hallo?

Sir Graham: Vlaanderen?

Paul: Ja.

Sir Graham: Met Forbes.

Paul: Ja! Sir Graham, bent u in Londen?

Sir Graham: Ja.

Paul: Maar hoe weet u dat ik hier ben?

Sir Graham: Van Charlie.

Paul: O...

Sir Graham: Wat voer je in 's hemelsnaam in Brighton uit?

Paul: O, wij zijn alleen maar even overgewipt om een beetje zeelucht in te ademen.

Sir Graham: O, juist, ja. Ik dacht eigenlijk dat je min of meer op zoek was naar een zekere juffrouw Fiona Scott.

Paul: (lacht) Hoe bent u nou achter die naam gekomen?

Sir Graham: Wat belangrijker is: hoe kwam jij daar achter?

Paul: O, ik heb even een praatje gemaakt met Tony Wyman. Hij schijnt haar kortgeleden ontmoet te hebben.

Sir Graham: O, juist. Nou, luister, Vlaanderen, we hebben haar telefoonnummer hier.

Paul: Wat?

Sir Graham: Brighton 1-9-3-0.

Paul: Brighton 1-9-3-0!

Sir Graham: Ja. We hebben geen contact met haar gezocht, want we wilden haar niet aan 't schrikken maken. Misschien kan jij haar opbellen, onofficieel natuurlijk, en 'ns poolshoogte nemen.

Paul: Goed, Sir Graham. Maar eh... hoe bent u nou aan dat nummer gekomen?

Sir Graham: Och, ja, kijk, zo nu en dan doen we zelf ook nog wel 'ns wat, Vlaanderen, hè?

Paul: (lacht)

Sir Graham: Hou in ieder geval contact met de Yard.

Paul: (lachend) Ja, ik beloof het u, hoor.

Sir Graham: Groetjes, voor Ina.

Ina: Wat was d'r voor grappigs?

Paul: Dat was Sir Graham. (legt de hoorn neer) Charlie heeft 'm gezegd dat we hier zijn en nou gaf hij me het nummer van Fiona Scott. (draait het nummer)

Ina: Dat heeft Raine natuurlijk opgespoord. Hij wou je waarschijnlijk deze keer voor zijn.

Paul: (lacht) Ja...

stem: Brighton, 1930.

Paul: Zou ik juffrouw Fiona Scott even kunnen spreken?

stem: Met wie spreek ik?

Paul: Met Vlaanderen, Paul Vlaanderen.

stem: Ja, met... met Fiona Scott.

Paul: O, goeiemiddag, juffrouw Scott. 't Spijt me als ik u even moet lastig vallen, maar ik heb van meneer Kelburn begrepen dat u een vriendin bent geweest van Julia, zijn dochter.

Fiona: Ja, dat is zo.

Paul: Misschien weet u al dat ik het onderzoek van...

Fiona: Eh... meneer Vlaanderen, ik zou u graag van dienst zijn, maar ik wil hoegenaamd niets met deze zaak te maken hebben. Julia is dood en...

Paul: Maar juffrouw Scott, het is helemaal mijn bedoeling niet om u in deze zaak te betrekken, denkt u dat toch vooral niet.

Fiona: Maar wat wilt u dan?

Paul: U hebt Julia gekend, u was zelfs een heel goeie vriendin van haar. Naar wat ik hoorde was u meer aan haar gehecht dan wie ook.

Fiona: En?

Paul: Nou, ik had zo gedacht dat, als wij even een praatje konden maken, dat u me wel een paar dingen zoudt kunnen vertellen die voor de zaak toch wel belangrijk zijn. U kunt dan wel verzekerd zijn dat dit dan in het grootste vertrouwen zou gebeuren.

Fiona: Ja... eh... ik... ik heb het erg druk op het moment en ik moet vanmiddag nog naar Seadale.

Paul: Zou het misschien mogelijk zijn u in Seadale te ontmoeten?

Fiona: Eh... Ja... de kwestie is: ik logeer daar bij vrienden, en...

Paul: Nou, ik kan vanavond wel even aankomen, of misschien morgenochtend. Zegt u maar hoe laat.

Fiona: Nou dan... zullen we zeggen... vanavond?

Paul: Om acht uur?

Fiona: Ja. Dat zal wel schikken, denk ik. Ik... ik logeer dan in villa "De golfbreker", ongeveer een kilometer buiten het dorp, aan de kust.

Paul: Dank u, juffrouw Scott! dan zie ik u vanavond dus. En praat u over dit gesprek vooral met niemand verder, hè?

Fiona: Dat beloof ik u. Dag meneer Vlaanderen.

Paul: Juffrouw Scott. (legt de hoorn neer)

Ina: 'k Veronderstel dat we uitgaan vanavond?

Paul: Ja.

Ina: Wat voor indruk heb je van haar?

Paul: Nou, rustig, beschaafd. Ze gaat op bezoek bij vrienden van haar in een dorpje, Seadale.

Ina: Seadale?

Paul: Ja.

Ina: Dat ligt een beetje verder aan de kust, een twintig kilometer hier vandaan ongeveer. (er wordt geklopt) Ja, binnen?

Charlie: (komt binnen) Daar... ben ik, mevrouw.

Ina: Zo, Charlie.

Paul: Nou, dat heb je vlug gedaan, Charlie.

Charlie: Ja, rijden gaat vlugger dan je denkt, meneer... Zo, dit is uw koffer, mevrouw...

Ina: Mooi

Charlie: Astu. En deze is van u, meneer.

Ina: Prachtig. Wa... wat is dat kleine koffertje?

Charlie: Ja, ik heb de bandrecorder meegenomen, mevrouw. Ik dacht zo: ik kon de telefoontjes die binnenkwamen beter opnemen, dan kan u zelf horen.

Paul: Ja, da's prima, Charlie, zet daar maar neer, bij dat stopcontact.

Charlie: Eh... goed, ja.

Ina: Is er veel gebeld, Charlie?

Charlie: Eh... twee belangrijke telefoontjes. En eh... Sir Graham belde, maar die wou alleen maar weten waar u ergens uithing.

Ina: Mm.

Charlie: Zo... Nou, eh... eerst krijgt u een vrouw, een beetje geheimzinnig, geloof ik.

Paul: Hoe laat was dit?

Charlie: Eh... ongeveer half tien vanmorgen.

Paul: Nou, daar gaat ie dan. (schakelt de recorder in)

vrouwenstem: Kan ik meneer Vlaanderen even spreken?

Charlie: Meneer is er niet. Wie kan ik zeggen dat er geweest is?

stem: Kunt u me zeggen waar ik 'm bereiken kan?

Ina: Paul...

Paul: Stil!... Stil!

stem: M'n naam kent u toch niet. Waar is meneer Vlaanderen?

Charlie: Eh... meneer is zomaar wat aan het toeren met mevrouw. Eh... hij zou, geloof ik, ook wel naar Brighton gaan.

stem: Naar Brighton?

Charlie: Ja!

stem: Wat heeft ie daar te doen?

Charlie: Ja, dat heeft ie me niet gezegd, mevrouw.

stem: Is... is ie misschien naar "Dromenland"?

Charlie: Naar "Dromenland"?! (lachje) Nou, mevrouw, dat... dat lijkt me nou echt iets voor meneer. (lachje) Nou, hoor nou 'ns, als u mij nou uw naam opgeeft...

stem: Waar is meneer Vlaanderen?

Charlie: Ja, mevrouw, ik kan het u niet zeggen. Ik weet het niet.

stem: Goed. Dan bel ik nog wel.

(Paul schakelt de bandrecorder uit)

Ina: Heb je de stem herkend, Paul?

Paul: Jazeker! Het was mevrouw Fletcher.

Charlie: (lachje) Ik had... ik had effe moeite om m'n lachen te houden toen ze 't over "Dromenland" had. (lacht)

Ina: "Dromenland"? Ach, dat is zeker die kermis hier.

Charlie: Ja, ja, mevrouw, dat is aan de andere kant van de pier. Ik... ik... ik zie u en meneer Vlaanderen al in de autoscooter!

Paul: Nou, kom, Charlie, zet het volgende gesprek maar aan.

Charlie: Okiedo. (schakelt weer in)

Charlie: Hallo?

stem: Eh... kan ik meneer Vlaanderen even spreken?

Ina: Mevrouw Kelburn!

Paul: Mm.

Charlie: 't Spijt me, mevrouw, maar eh... meneer is er niet.

Linda Kelburn: Ah... wat jammer. Wanneer denkt u dat meneer terug zal zijn?

Charlie: Weet ik niet, mevrouw.

Linda Kelburn: O... Eh... ja, eh... u spreekt met mevrouw Kelburn. Wilt u misschien een boodschap van mij aan meneer doorgeven?

Charlie: Jawel, mevrouw. Zegt u maar.

Linda Kelburn: Ja, dat zit zo: meneer Vlaanderen heeft mij gezien in een sportwagen onlangs. Ik zou graag willen dat meneer daar met niemand over sprak, ook niet met m'n man. Ja, het heeft allemaal niks te betekenen, maar... het is beter dat mijn man dit niet weet.

Charlie: Mevrouw, ik zal zorgen dat meneer de boodschap krijgt.

Linda Kelburn: Ah, dank u. Heel vriendelijk van u. Eh... goeiendag, meneer.

Charlie: Dag mevrouw.

(bandopnemer wordt uitgeschakeld)

Ina: Zo... Nou, dat klopt wel met wat Mike Langdon gezegd heeft, niet, Paul?

Paul: Je bedoelt: een andere man...

Ina: Mm.

Paul: ...en dat verhaal van Kelburn over een echtscheiding?

Ina: Ja...

Paul: Ja, maar ik kan me toch moeilijk indenken, Linda Kelburn die zich zou vergeten voor een man als die Larry Cross!

Ina: Dat kun je niet weten. Vrouwen zijn vaak vreemde wezentjes.

Charlie: Ja, zegt u dat wel, me... O, neemt u... neemt u me niet kwalijk, mevrouw.

Paul: Ja, jij kan nou maar beter teruggaan naar de stad, Charlie. Heb je geld genoeg bij je?

Charlie: O ja, meneer, plenty.

Paul: En let op de telefoon. Je weet waar we zijn als er iets belangrijks komt.

Charlie: Komt voor mekaar, meneer. Dag mevrouw! En eh... niet te veel ijssies eten, hoor. (lachje - verlaat de kamer)

Ina: Dag Charlie... Waarom denk je, Paul, dat mevrouw Fletcher het zo nadrukkelijk had over die kermis hier? Dat eh... dat "Dromenland"?

Paul: Geen idee... Ja, kennelijk heeft ze gedacht dat dit één van de redenen is waarvoor we hier zijn.

Ina: Maar waarom zou ze dat in 's hemelsnaam denken?

Paul: Misschien is het het beste als we daar maar eens een kijkje gingen nemen.

Ina: O, liefje, ik popel al.

Paul: Nou, het blijft in ieder geval niet duidelijk waar ze eigenlijk heen wou.

Ina: Nee.

Paul: Het kan natuurlijk ook zijn dat daar iemand is van ze niet wil dat wij die zouden zien. (er wordt geklopt)
Ja, binnen.

George Kelburn: (komt binnen) Hebt u een minuutje voor me, Vlaanderen?

Paul: Natuurlijk. Kom d'r in, Kelburn. U kent mijn vrouw?

Kelburn: Natuurlijk. Goeiemiddag, mevrouw.

Ina: Dag meneer Kelburn.

Paul: Zo, ga zitten.

Kelburn: Nou, ik blijf liever staan als je 't goedvindt. Ik... ik kan geen rust vinden vandaag, om de een of andere reden. Ik moet u nog m'n excuus maken, mevrouw Vlaanderen, dat ik me de vorige keer een beetje heb laten gaan. Ik heb van tijd tot tijd wel 'ns de gewoonte me wat ruwer uit te drukken dan behoorlijk is, en dan krijgt men allicht een verkeerde indruk van mij.

Ina: Da's helemaal niet erg, meneer Kelburn.

Kelburn: Dat geldt ook voor onze laatste ontmoeting, Vlaanderen. U had volkomen gelijk: er is natuurlijk geen enkele reden waarom je je onderzoek niet zoudt voortzetten. Je bent er nou eenmaal mee begonnen en je moet ermee doorgaan. À propos, is dit ook de reden waarom je vandaag hier gekomen bent?

Paul: Nee nee. Nee, mijn vrouw heeft kortgeleden nogal onaangename dingen ondervonden, en we dachten zo dat een beetje zeelucht haar wel goed zou doen.

Kelburn: Ja, dat begrijp ik. Nou dan, ik zal je dan zeggen waarvoor ik je graag even zou willen spreken. Het is een nogal pijnlijke zaak. Het blijft onder ons natuurlijk?

Paul: Altijd.

Kelburn: Ik weet niet of Langdon het er met u al over gehad heeft. De kwestie is dat ik moeilijkheden heb met m'n vrouw.

Paul: Hé. Wat voor moeilijkheden, als ik vragen mag?

Kelburn: Nou, ze komt 's avonds laat thuis en vertelt me dan niet waar ze geweest is. En eh... nou ja, ik zal je dan maar zeggen, ik... ik heb er zo'n idee van dat er een ander in 't spel is.

Paul: O... Hebt u er enig vermoeden van wie dat kan zijn?

Kelburn: Nee.

Ina: Ja, maar hebt u daar al met uw vrouw over gesproken, meneer Kelburn?

Kelburn: Ja, maar ze wilde niet toegeven dat er sprake kan zijn van een ander. Maar het is wel zo, daar ben ik zeker van.

Paul: Juist, ja. Maar, wat wilt u nou dat ik doen zal?

Kelburn: Ik zou graag willen dat jij enige zekerheid hieromtrent zou willen proberen te krijgen.

Paul: Ja, maar eh...

Kelburn: Ja, ik weet natuurlijk wel dat dit niet op jouw weg ligt.

Paul: Nee! Zeker niet.

Kelburn: Maar als ik een of ander detectivebureau in de arm zou nemen, dan is Linda d'r daar zo achter, dat begrijpt u wel.

Paul: En u gelooft niet dat ze mij zou verdenken?

Kelburn: Ik ben overtuigd van niet. Ik weet dat ze een zeker vertrouwen in je stelt. Je bent absoluut de man voor zoiets, Vlaanderen.

Paul: En Mike Langdon, staat die helemaal aan uw kant?

Kelburn: Jazeker!

Paul: Juist... Nou, ik zal d'r 'ns over denken.

Kelburn: Goed. Maar denk er niet te lang over, het is voor mij heel belangrijk. Over honorarium zal ik maar niet praten, want ik weet dat je wat geld betreft eh...

Paul: Ja, ik zal u vanavond vertellen wat ik zal doen. U blijft toch hier in 't hotel, niet?

Kelburn: Ja, ik dineer hier. Nou, dank je bij voorbaat, Vlaanderen.

Ina: Eh... meneer Kelburn...

Kelburn: Mm? Mevrouw?

Ina: Hebt u er enig idee van wie die eh... nieuwe vriendschap van uw vrouw kan zijn?

Kelburn: Nee! Dat heb ik u toch al gezegd.

Ina: Verdenkt u ook niemand?

Kelburn: Ach nee, ze heeft veel vrienden. Maar volgens Langdon is ze de laatste tijd nogal veel gezien in gezelschap van die Tony Wyman. Maar of hij nou de man is, dat weet ik niet. Ik wacht dan maar tot ik wat van je hoor, Vlaanderen.

Ina: Mm.

Paul: Ja. Nou, tot vanavond dan maar.

Kelburn: Goeiendag, mevrouw.

Ina: Meneer Kelburn... (hij verlaat de kamer) Paul?

Paul: Mm?

Ina: Weet je wat ik denk?

Paul: Nee, kind, zeg het 'ns.

Ina: Om de een of andere reden blijft Kelburn bij z'n idee om jou van de zaak af te houden en nou ie merkt dat ie daar geen kans voor krijgt, wil hij alle mogelijke moeite doen om je aandacht op iets anders te vestigen.

Paul: Zijn vrouw, bedoel je?

Ina: Ja!

Paul: Ja, da's wel mogelijk, ja. Nou, kom, Ina, we gaan dan maar.

Ina: Waar gaan we nu heen?

Paul: Ik heb er zo'n idee van dat jij d'r wel iets voor voelt om 'ns in een zweefmolen te zitten.

Ina: O nee, liefje, spaar me.

Paul: (lacht)

(in "Dromenland")

Ina: Paul, die herrie!

Paul: (lacht)

Ina: Kunnen we nou niet naar 't hotel teruggaan?

Paul: Nee, nee, we gaan daar nog 'ns even kijken, achter die schiettent.

Ina: Ja, maar daar zijn we daarstraks toch langs gekomen?

Paul: Nee, nee, dat was aan de andere kant. Dat was de spooktrein.

Ina: Praat me niet over de spooktrein.

Paul: (lacht)

Ina: Paul, ik voel duidelijke S.O.S.-signalen uit de richting van m'n voeten.

Paul: Ach, ja, het duurt nou niet lang meer, liefje. Ik wil hier echt niet weg voordat ik... Huh! Wacht 'ns! Sapristi!!

Ina: Wat is er??

Paul: Kijk daar 'ns! Die tent daar! Zie je wat er staat?

Ina: Madame... Margo?... 's Kijken... "Geeft licht in duistere zaken. Somnambule." Zo! Dat is natuurlijk waar mevrouw Fletcher op doelde.

Paul: Ja, natuurlijk.

Ina: Ze heeft zeker gedacht dat je iets over Margo te weten was gekomen en dat dit de reden was waarom je naar Brighton ging.

Paul: Omdat ik iets te weten zou zijn gekomen over die waarzegster hier.

Ina: Ja!

Paul: Ik begin te geloven dat je gelijk hebt, Ina. Nou, luister nou goed, hoor...

Ina: Mm?

Paul: Jij gaat daar naar binnen...

Ina: Ja?

Paul: ...en je laat je waarzeggen. En dan zal ik je zeggen wat je precies doen moet.

waarzegster Margo: Excusez-moi, madame, komt u bien... ik was net bezig een kopje thee voor mij te maak...

Ina: O, ik eh... kan wel even wachten.

Margo: Ah, mais non, mais non. Gaat u zit...

Ina: Bent u madame Margo?

Margo: Dat ben iek, ma petite. Oh, iedereen kent mij ier in die dorp. Iek kom ier al jaar. Eh bien? Vertel? Wat wilt u? Andlezen, kaarten, of...

Ina: Ach, ik weet het zo niet, eh... wat denkt u dat het beste is?

Margo: Als iek u zo aankijk, ik zou zek... andlijnen. Het kost wat meer, maar je komt meer aan de weet. Veel meer, als u bekrijpt wat ik bedoel.

Ina: Ja, u hebt 'ns de handlijnen van een vriendin van mij gelezen en alles wat u toen gezegd hebt, is uitgekomen. Daarom was ik zo nieuwsgierig.

Margo: Tiens? Tiens?... Ik vraag mij af ik iek mij nog kan eriner wie dat keweest kan zijn.

Ina: Dat zult u zeker. U hebt haar een groot drama voorspeld waar ze in verwickeld zou worden en alles is precies zo uitgekomen.

Margo: C'est vrai? Tiens. Zo ziet u... Die andlijnen verbergen niets. Het staat er allemaal ien. En wat is gebeurd met uw vriendin?

Ina: Ze werd vermoord.

Margo: Vermoord?

Ina: Ja. Haar naam was Julia Kelburn.

Margo: Ah. Ah, oui. Oui..., ik heb daarvan in de krant keleze, van die moord...

Ina: Maar u herinnert u haar niet?

Margo: Non, niet dat iek weten, non, iek... Maar dat spreekt, iek zie zoveel mens, vooral in die volle saison.

Ina: Nee, dat zal wel, ja.

Margo: Eh bien, ma petite, ga hier zit, rekt tekenover mij.

Ina: Mm.

Margo: Zo. Bon?

Ina: Eh... welke hand moet u hebben?

Margo: Alle twee maar. U onder die lamp, oui.

Ina: Aha.

Margo: Aha.... maar dat ies 'eel intressante! Bent u op die toneel keweest?

Ina: Nee, dat niet, eh...

Margo: U bent... u bent ketrouwd met een bekende man! Beroemd haast, zou ik zo zek. Eeft iets te doen met... met boeken... Schrijver. C'est juste? Komt dat uit, ma petite?

Ina: Eh... ja, eh...

Margo: Tiens, tiens, tiens, wat een interessante and is dat! U reist veel, zie ik. Eb iek dat goed, madame...? Eh... madame...

Ina: Ja, wij reizen veel, ja.

Margo: Ik zie weer een reis voor u. Mais oui! Over dat water. Tegen het einde van het jaar. (schrikt) O la la!... Daar is gevaar, ma petite! Wees voorziktik! Wees voorziktik! U en uw man!

Ina: Waarom moeten we voorzichtig zijn?

Margo: Ik zie eel duidelijk een ongeluk! Een auto-ongeluk.

Ina: En wanneer kan dat ongeluk dan wel gebeuren?

Margo: Dat kan iek niet zo zek precies. Ket kan vroeger, het kan later.

Ina: En...en waar zal zat gebeuren?

Margo: Ik weet niet, maar... maar...

Ina: Nou?

Margo: Iek zie uw man aan die stuur zitten.

Ina: Ja.

Margo: Hier, hein... deze lijn.

Ina: Mm.

Margo: Mm... Wat kan dat weez'? Ah! Ik zie: een dolfijn.

Ina: Een dolfijn? Eh... bedoelt u zo'n eh...

Margo: Precies kan iek niet zek, mais attention, dame: als u ziet een dolfijn...

Ina: Mm?

Margo: Wees op uw oede, ma p'tite! Wat iek u zek, daar ies dan die kans voor een onkeluuk!

(in de auto)

Ina: Alleen toen ik het had over Julia Kelburn, scheen ze wat meer attent te worden. Ik geloof zo dat ze toen wel de zekerheid kreeg wie ik was.

Paul: Zo? En had je het idee dat ze je verwachtte?

Ina: Dat weet ik niet. O, maar ik weet zeker dat de hele boel op touw is gezet. En ik geloof geen woord van alles, behalve dan die waarschuwing, Paul, over dat auto-ongeluk. Daar is naar het schijnt geen twijfel aan.

Paul: Ja, daarom vroeg ik je ook of je de indruk had dat ze je verwachtte.

Ina: Ja, dat is moeilijk te zeggen. Maar wat mij dwars zit, is die dolfijn waar ze 't zo dringend over had. Wat bedoelde ze daar nou mee? "Pas op voor die dolfijn..."

Paul: Ja, dat weet ik natuurlijk ook niet. 't Kan een of ander café zijn, misschien, op een hoek of... of een kruispunt.

Ina: Ja... daar had ik nog niet aan gedacht.

Paul: Nee... Nou, laten we in ieder geval naar het hotel gaan. Ik wil daar in Seadale vooral niet te laat aankomen.

Ina: Nee.

Paul: Moe?

Ina: Mm, een beetje wel.

Paul: Maar kindje, jij hoeft helemaal niet mee naar Seadale. Ik ga alleen wel even naar die Fiona Scott.

Ina: Dat kon je doen, ja, maar je gaat in ieder geval niet alleen!

(in het hotel)

Paul: Mag ik de sleutel 528?

hotelreceptionist: Alstublieft, meneer.

Paul: Dank u.

hotelreceptionist: O, meneer Vlaanderen, meneer Kelburn laat u vragen om in de bar te komen.

Paul: Mooi... Hier is de sleutel, Ina.

Ina: Mm.

Paul: Ga jij vast, ik ben zo weer bij je.

Ina: Goed.

(Paul gaat naar de bar)

Kelburn: Ja! Hier, Vlaanderen.

Paul: O! Hallo, Kelburn.

Kelburn: Ga zitten. Wat zal het zijn?

Paul: Ik zal niets drinken, dank u.

Langdon: Doe je niet mee?

Paul: Nee, dank je, Langdon.

Kelburn: En vertel 'ns: heb je al een besluit genomen in verband met wat ik je vroeg?

Langdon: Wat is dat, George?

Kelburn: Over Linda, Mike. Ik heb het je verteld.

Langdon: O ja, dat, ja.

Paul: Ja, Kelburn, ik zal je helpen.

Kelburn: Mooi.

Paul: En ik zal je ook vertellen waarom ik je helpen wil. Als, zoals jij voorgeeft, je vrouw inderdaad vriendschapsbanden heeft aangeknoopt met iemand, dan geloof ik dat er een goeie kans bestaat dat die iemand mij zou kunnen helpen.

Kelburn: Mm? Helpen? Waarmee?

Paul: Bij m'n onderzoek. Weet je, ik ben nog steeds van plan om d'r achter te komen wie je dochter vermoord heeft.

Kelburn: Hm, ja, goed, ga je gang, maar voor het ogenblik ben ik alleen maar geïnteresseerd in mijn vrouw. Niemand vindt het bepaald prettig om voor gek rond te lopen, Vlaanderen. Het moment waarop jij d'r achter zult komen wie de man is waarmee Linda...

Paul: Ik zal het je wel laten weten, Kelburn. Goeienavond, Langdon. En drink niet teveel martini's.

Langdon: 'k Zal het proberen.

(in de auto, op weg naar Seadale)

Paul: Sapristi, wat een eenzame boel hier, zeg.

Ina: Mm.

Paul: We hebben nog geen enkele tegenligger gehad.

Ina: Laten we hopen dat we de goeie weg hebben.

Paul: Ja... Maar we zullen direct toch wel een wegwijzer tegenkomen.

Ina: Dan is 't misschien al te donker om het te lezen.

Paul: Kom, niet zo somber, Ina.

Ina: O, kijk, daar hebben we 'n een fietser.

Paul: Waar? O ja, 'k zie 'm.

Ina: 't Lijkt me een geestelijke, aan z'n boordje te zien. (auto vertraagt en stopt bij de fietser)

dominee: Goeienavond.

Paul: Goeienavond. We zoeken hier ergens een huis, een villa, "De golfbreker" heet het.

dominee: Ja, "De golfbreker". 'ns Kijken... Het ligt nogal wat van de hoofdweg af. Ja, het lijkt me beter als u een eindje teruggaat.

Paul: Terug, zegt u?

dominee: Ja. U moet dan wel even uitkijken naar een flinke bocht, links. Dan krijgt u een vrij smal laantje.

Paul: Hebt u enig idee hoe ver dat terug is?

dominee: Nou, een kilometer zowat, iets meer. Het is even voorbij een grote ouwerwetse stal. U kan niet missen.

Paul: En "De golfbreker", dat huis, dat ligt zeker in die laan?

dominee: Ja. Een vijfhonderd meter de laan op. U komt dan aan een mooie ouwe boog bij de ingang van de oprijlaan, met een stenen dolfijn er bovenop.

Ina: Een... dolfijn!?

dominee: Ja. Ja, bekijk die maar 'ns goed, da's nog echt oud handwerk. 't Is jammer dat er nog geen maan is. Als u die oprijlaan te pakken hebt, moet u wel langzaam rijden, hoor. Daar zitten veel bochten in en de weg is erg slecht.

Paul: Zo? Nou, dank u vriendelijk.

dominee: Niet te danken, geen dank. U kan het zo niet missen hoor. Goieienavond.

Ina: 'n Avond.

Paul: Dominee! Wel bedankt.

Ina: Kunnen we hier de wagen draaien?

Paul: Ja, dat zal wel gaan, denk ik.

Ina: Ja. 'n Stukje achteruit, dan kun je dat weggetje gebruiken.

Paul: Ja. Kijk jij of d'r wat aankomt.

Ina: Ja. (Paul manoeuvreert en rijdt de weg terug) Paul?

Paul: Ina?

Ina: Heb je gehoord wat ie zei over de...

Paul: Ja, ik heb het gehoord, ja. 'k Zal voorzichtig zijn.

Ina: Nou moeten we toch wel zowat aan het eind van de laan zijn?

Paul: Ja... O, daar heb je de ingang.

Ina: O ja.

Paul: Sapristi, dat is niet mis, zeg. Kijk 'ns wat een prachtig stucwerk.

Ina: Het lijkt me gesmeed ijzer.

Paul: Ja. En tamelijk nieuw, zo te zien.

Ina: 't Is in ieder geval open. 't Zou een hele toer zijn om zo'n hek open te krijgen.

Paul: Dat zou het zeker, ja.

Ina: Daar heb je de poort waar de dominee het over had.

Paul: Ja. Waar had ik m'n zaklantaren? O hier, die neem ik mee.

Ina: Mm.

Paul: Nou, we zullen 't portierraam maar 'ns opendraaien. (doet dat) Zo! Ja, zie je, daar hebben we de dolfijn.

Ina: Mm.

Paul: 'k Zal de spotlight er op zetten. Zie je, Ina?

Ina: Ja, ik... ik zie 'm. Het eh... Voorzichtig nou maar op deze weg, hoor, Paul.

Paul: Mm. (rijdt verder)

Ina: Langzaam aan maar, Paul.

Paul: Ja... ja, langzamer dan zo gaat het moeilijk. Tjongejonge, 'k heb het idee dat er in geen eeuw iets aan die weg gedaan is hier.

Ina: Paul, let op!

Paul: Mm?

Ina: Een gevaarlijke bocht hier.

Paul: Ja ja.

Ina: Naar links, geloof ik.

Paul: Ja, 'k zie 'm... Nou, je kunt hier beter te paard naar binnen. (stopt plots)

Ina: Wat is er?

Paul: Kijk! Daar! Een draad! Een stalen draad, dwars over de weg! (ze stappen uit en gaan en kijken)

Ina: Waarom... hangen die stenen eraan?

Paul: Ha, dat is nogal simpel: als we met een behoorlijk vaartje hier aan komen rijden, dan slaan ze de voorruit aan diggelen.

Ina: 't Is... De draad is daar aan die boom vastgemaakt.

Paul: Ja, en... en hier aan dat hek.

Ina: Wat ga je doen?

Paul: 'ns Kijken... of ik het... los kan krijgen. Nee. Nee, dat gaat niet, dat moet een mannetjesputter geweest zijn die dat geklaard heeft.

Ina: Ha, wat gaan we nou doen, Paul?

Paul: Nou ja, verder kunnen we zeker niet door die draad hier.

Ina: Nee...

Paul: Mm. Het lijkt mij het beste dat we teruggaan naar het hotel...

Ina: Of we moesten gaan lopen naar het huis, hè. Dat zou jij toch het liefste doen, niet?

Paul: Ja, als jij bang bent, kindje...

Ina: Nee, geen sprake van. Eh... we kunnen in ieder geval even... poolshoogte gaan nemen.

Paul: Ben je daar zeker van?

Ina: Ja, Paul, als ik je... als ik je een arm mag geven.

(ze gaan te voet verder)

Ina: Zeg Paul...

Paul: Mm?

Ina: Die waarzegster moet geweten hebben dat we hier naartoe zouden gaan.

Paul: Ja. En wat belangrijker is: ze wist dat hier een poging zou worden gedaan om ons tegen te houden.

Ina: Denk je... dat ze ook van die draad afwist?

Paul: Of ze dat nou precies wist, weet ik niet. Maar wel dat ze d'r van op de hoogte was dat er iets zou gaan gebeuren.

Ina: Goh, als ik had geweten wat voor weg het hier is, dan zou ik m'n skischoenen hebben aangetrokken.

Paul: (lachje) Ik weet niet eens dat je die bezit.

Ina: Je weet heel goed wat ik bedoel.

Paul: Daar! Daar hebben we 't huis!

Ina: Ja! Wat donker, Paul. En nergens een lichtje!

Paul: Misschien is er iemand aan de achterkant van het huis.

Ina: Ja...

Paul: Wat is er, Ina?

Ina: Luister 'ns!

Paul: Dat is de zee die je hoort. Die kan niet zo ver weg zijn, hè?

Ina: Daarom noemen ze dat huis zeker "De golfbreker"?

Paul: Ja... Nou kom, Ina, we gaan de boel 'ns bekijken.

Paul: Totaal onbewoond, naar het lijkt.

Ina: Ja. Geen levende ziel. Maar 't is toch niet zo donker. Er komt wat maan door... Paul, daar, die balkondeur, die staat open.

Paul: Ja. Laten we daar 'ns heen gaan. (dat doen ze)

Ina: Ja. Zie je? Hij is open. Kijk 'ns, die ligt zowat aan diggelen.

Paul: Kom. We gaan even naar binnen. Geef me je hand maar.

Ina: Mm. (ze gaan het huis binnen)

Ina: Ja! 't Huis lijkt wel helemaal leeg te zijn. Geen meubelen... Niets...!

Paul: En niets op de grond.

Ina: Kijk dat behang 'ns...!

Paul: Ja. (ze gaan verder) Nou, dit ziet er al niet veel beter uit hier. Saprستي, wat een rommel.

Ina: Mm.

stem: Help! Help! Help!

Ina: Wat is dat?

Paul: Dat komt van boven! Een mannenstem.

stem: Meneer Vlaanderen? Meneer Vlaanderen? Ik... ik ben boven!

Ina: Paul! Dat... dat lijkt wel de stem van Tony Wyman!

Paul: Ja, dat... dat... dat is Wyman!

stem: Vlaanderen!! Ik ben boven!!

Ina: Het is Wyman!

Paul: Kom mee! We gaan naar boven! Hou m'n arm vast!

Ina: Waar denk je dat die stem vandaan kwam?

Paul: Ik weet het nog niet. Ik weet nog... Wyman? Tony? Waar ben je?

Ina: Er zijn eh... er zijn zoveel kamers hier... Al die deuren!

Paul: Ja, goed, laten we... laten we hier maar 'ns binnen kijken. (opent een deur)

Ina: Mm. (ze gaan binnen) Wat een enorme kamer, Paul! Maar hij is hier niet.

Paul: Nee, maar eh... maar waar gaat die deur heen? Daar! Die deur daar! (geluid van piepende deur)

Ina: Paul! Kijk! Die deur! Die deur wordt dicht geduwd! (ze valt in het slot)

Paul: (loopt erheen) Drommel! Die is op slot!! Heb jij iemand gezien?

Ina: Nee. Nee, Paul, ik zag alleen die deur bewegen.

Paul: Stommeling die ik ben. Ik had er aan moeten denken dat we geschaduwd werden. (bonkt op de deur)

Doe die deur open! Open, die deur! (bonkt nogmaals)

Ina: Paul! Kom nou hier! Zou je denken dat het Tony Wyman was die we daarstraks hoorden, en... dat hij ons naar boven gelokt heeft?

Paul: Ja, wacht 'ns... Wacht 'ns! Ruik je dat? Petroleum!

Ina: Ja!! Je hebt gelijk! Het... het stinkt naar petroleum... Paul, d'r... d'r brandt iets!

Paul: Ze hebben de boel in brand gestoken, Ina!

Ina: O, Paul!!

Paul: We moeten... (bonkt tegen de deur) die deur... open krijgen!! (bonkt verder - geluid van vlammen)
Open!!

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (3/2007)

Dit script is het werk van een hoorspelieliefhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.